

El Roine contra l'Ebre

L' aigua, tot i que ocupa les dues tercers parts del planeta, és un bé escàs. Actualment es calcula que uns 12 milions de persones moren cada any per falta d'aigua potable. La mateixa OBU ha alertat que el desenvolupament econòmic i l'excés de població poden fer en els pròxims 25 anys que la majoria de la població del planeta passi set, si abans no s'apliquen mesures adequades. La falta d'aigua, afegeixen, pot ser una font creixent de conflictes internacionals. I no exageren.

Precisament, del 19 al 22 de març s'han reunit a la seu de la Unesco a París representants de més de 80 països en una conferència internacional sobre l'aigua i el desenvolupament sostenible. Els ecologistes ja fa temps que adverteixen que hi ha solucions, sempre que no s'hipotèqui el futur amb l'actual creixement i no es malbarati un recurs tan necessari. I ara, fins i tot els polítics i economistes comencen a prendre'n consciència.

No es tracta, però, d'un problema dels països subdesenvolupats, només. Ni tan sols dels països secs. No cal anar gaire lluny per adonar-se'n. El Ter i el Llobregat, que són les principals fonts de subministrament de Barcelona, estan sobreexploats. L'aqüífer subterrani del riu Besòs es considera ja irrecuperable a causa de la contaminació que ha sofert durant dècades. I la mateixa Generalitat de Catalunya ha advertit que l'àrea de Barcelona podria patir per la manca d'aigua abans del 2010.

La reiterada negativa d'Aragó a acceptar un transvasament de l'Ebre fins a Barcelona pot servir per il·lustrar la idea del repartiment de l'aigua com a font de conflictes, ni que siguin larvats. El govern de la Generalitat ha volgut donar una solució al problema proposant que es porti l'aigua a Barcelona des del Roine, el riu francès que neix als Alps i desemboca a la Provença. Però li han plogut les crítiques cada cop que ha desempolsat el projecte. Des que es tracta d'una obra faraònica fins que reproduceix un model de desenvolupament ja superat, passant pels qui consideren que no hi ha intenció real de realitzar-ho.

No és que sigui irrealitzable, però es tractaria d'una obra difícil, ja que la canalització hauria de recórrer 300 km de

distància travessant importants desnivells, i sobretot seria cara: uns 200.000 milions de pessetes. Aquest últim seria el principal obstacle. Un estudi sobre el transvasament fet recentment per un comitè científic francès en posa en dubte la viabilitat precisament perquè el preu de l'aigua seria prohibitiu. En resum, l'informe diu que les previsions d'augment de la població de l'àrea de Barcelona i del consum que ha fet la Generalitat no són realistes, i que amb menys consum del previst, l'aigua acabaria costant a preu d'or. Tret que també es vulgui fer servir l'aigua per regar cultius.

De la banda francesa aquesta ha estat un dels principals temors dels agricultors i de l'extrema dreta del Front Nacional. El president de la regió Llenguadoc-Rosselló, Jacques Blanc –principal valedor del transvasament–, ha volgut tranquil·litzar-los dient que, en tot cas, l'aixeta sempre estaria del costat francès. Blanc, però, necessita ara els vots de l'FN per mantenir-se en el càrrec, de manera que caldrà veure quin paper té a partir d'ara.

A l'altra banda de l'Albera, aquesta dependència de França és precisament un dels arguments del PSC en contra del transvasament. El govern Aznar, per la seva banda, tot i que no s'hi ha oposat, també se n'ha desmarcat, amb l'argument que hi ha altres solucions. I fins i tot el mateix Pujol ha dit més d'un cop que el Roine sols

TONI CANIS

“A ningú no se li escapa que proposant el transvasament del Roine, la Generalitat deixa traslluir la falta de solidaritat amb els problemes de Catalunya d'altres territoris, com Aragó.”

seria una última sortida si no es pogués dur aigua de l'Ebre.

Es potser la clau de tot aquest embolic. I no és casualitat que darrerament s'hagi desenterrat la qüestió, si es té en compte que el consell de ministres té previst aprovar a començaments de maig el *Llibre Blanc de l'Aigua*, en què es concretarà la política hidrològica del govern central.

A ningú no se li escapa que proposant el transvasament del Roine, la Generalitat deixa traslluir la falta de solidaritat amb els problemes de Catalunya d'altres territoris com Aragó, sense haver d'assenyalar ningú amb el dit i sense revifar la polèmica. Alhora que llança el clar missatge al govern espanyol que si no aconsegueix un consens sobre el problema de l'aigua a Espanya, Catalunya pot tirar pel dret, aprofitant la desaparició de les fronteres europees.

Un advertiment amb més transcendència política del que sembla, més enllà de l'aigua. ■